

РЕШЕНИЕ

№ 7204

гр. София, 29.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 77 състав,
в публично заседание на 17.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Баева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **5614** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).
Ищецът Р. И. И. от [населено място] твърди, че е заемал длъжността „Ръководител на Инспектората на Министерство на здравеопазването до 29.03.2019 година, когато със Заповед № РД-15-581 на Министъра на здравеопазването служебното му правоотношение е прекратено, поради заемане на длъжността „Изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, считано от 01.04.2020 година. Твърди, че на 08.09.2020 година, със Заповед № РД-15-918 на Министъра на здравеопазването, е освободен от заеманата длъжност, като след освобождаването е следвало да бъде възстановен на заеманата преди това длъжност – „Ръководител на Инспектората на Министерство на здравеопазването“, на основание § 7 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за държавния служител. Твърди, че на 14.09.2020 година е подал заявление за възстановяване на предишната длъжност, по което Министърът на здравеопазване не се е произнесъл. Твърди, че с влязло в сила Решение № 2287/07.04.2021 година на Административен съд – София-град, мълчаливият отказ на Министъра на здравеопазването е отменен, като в изпълнение на съдебното решение, със Заповед № РД-15-1483/22.11.2021 година на Министъра на здравеопазването, е назначен на длъжността „Ръководител на Инспектората на Министерство на здравеопазването“. Твърди, че за периода 29.09.2020 – 07.03.2021 година и за периода 18.05.2021 – 21.11.2021 година е останал без работа и не е получил трудово възнаграждение, а за периода 08.03.2021 – 17.05.2021 година е

получил по-ниско възнаграждение, тъй като е заемал друга длъжност - „Държавен експерт“ в дирекция „Правна“ на Министерство на финансите. Моли съда да постанови решение, с което да осъди Министерство на здравеопазването да му заплати обезщетение за вредите, които е претърпял от незаконосъобразния мълчалив отказ на Министъра на здравеопазването да го възстанови на заемана преди мандатното правоотношение длъжност, както следва : 18 797,30 лева, представляваща неполучено трудово възнаграждение за периода 29.09.-2020 – 07.03.2021 година; 1 848 лева, представляваща разлика между възнаграждението, което би получил за длъжността „Ръководител на Инспектората на Министерство на здравеопазването“ и полученото за друга длъжност за периода 08.03.2021 – 17.05.2021 година; 21 714,20 лева, представляваща неполучено трудово възнаграждение за периода 18.05.2021 – 21.11.2021 година. Претендира направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноски.

В съдебно заседание ищецът, лично и чрез процесуален представител, поддържа предявения иск. В писмено становище от 17.11.2022 година излага подробните си съображения за основателност на предявения иск.

Ответникът, чрез процесуален представител, оспорва предявения искове. Не изразява становище по същество.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните в настоящото производство доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна следното:

Между страните не се спори, а се и установява от Заповед № РД-15-1233/03.11.2017 година, че е заемал длъжността „Ръководител на Инспектората на Министерство на здравеопазването“. Със Заповед № РД-15-581/29.03.2019 година на Министъра на здравеопазването служебното правоотношение на ищеца е прекратено, поради назначаването му на длъжността „Изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“. Видно от Трудов договор № РД-15-580/01.04.2019 година ищецът е заел длъжността „Изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ считано от 01.04.2019 година. Със Заповед № РД-15-918/08.09.2020 година на Министъра на здравеопазването трудовото правоотношение с ищеца е прекратено, считано от 08.09.2020 година. Със Заявление с вх. № 94-4814/14.09.2020 година ищецът е поискал да бъде възстановен на заеманата до прекратяване на трудовото правоотношение длъжност – „Ръководител на Инспектората на Министерство на здравеопазването“. С Решение № 2287/07.04.2021 година, постановено по адм.д. № 9939/2020 година по описа на Административен съд – София-град, мълчаливият отказ на Министъра на здравеопазването да се произнесе по заявлението за възстановяване на длъжността е отменен. Решението е влязло в сила на 21.10.2021 година. Със Заповед № РД-15-1483/22.11.2021 година ищецът е назначен на длъжността „Ръководител на Инспектората на Министерство на здравеопазването“. Видно от Заповеди № № П-60/08.03.2021 година и П-150/17.05.2021 година на Министъра на финансите за периода 08.03.2021 – 17.05.2021 година ищецът е заемал длъжността „Старши държавен експерт“ в Дирекция „Правна“ в Министерство на финансите с основна месечна заплата в размер на 2 700 лева. От представената служебна книжка Серия Л 07736/198 и трудова книжка Серия 3, № 825192/313 е видно, че за периода 29.09.2020 – 07.03.2021 година и за периода 18.05.2021 – 21.11.2021 година ищецът не е бил в друго служебно или трудово правоотношение.

Видно от Заключението на Съдебно-счетоводната експертиза, прието от съда, като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните, размерът на трудовото възнаграждение, което ищецът би получил ако заемаше длъжността „Ръководител на Инспектората на Министерство на здравеопазването“ за периода 29.09.2020 – 07.03.2021 година и за периода 18.05.2021 – 21.11.2021 година възлиза съответно на 18 797,30 лева и 21 714,20 лева. Разликата между възнаграждението, което ищецът е получил, като е заемал длъжността „Старши държавен експерт“ в дирекция „Правна“ в Министерство на финансите и което би получил, ако заемаше длъжността Ръководител на Инспектората на Министерство на здравеопазването“ за периода 08.03.2021 – 17.05.2021 година възлиза на 1 848 лева.

За да възникне отговорност на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е необходимо наличието на следните правопораждащи юридическия състав елементи: 1. Незаконосъобразен административен акт; 2. Настъпили вреди и 3. Пряка причинно-следствена връзка между причинената вреда и незаконосъобразния административен акт.

Между страните не се спори, а се и установява от представеното влязло в сила съдебно решение, постановено по адм.д. № 9939/2020 година по описа на Административен съд – София-град, че мълчаливият отказ на Министъра на здравеопазването е отменен. Не се спори, а се и установява от представените служебна и трудова книжки, че ищецът е останал без работа за периода 29.09.2020 – 07.03.2021 година и 18.05.2021 – 21.11.2021 година, както и че за периода 08.03.2021 – 17.05.2021 година е заемал друга длъжност, за която е получавал по-ниско възнаграждение. Причинно-следствената връзка е пряка, тъй като в резултат на отменения мълчалив отказ на Министъра на здравеопазването ищецът не е получил трудово възнаграждение в дължимият му се размер.

Между страните не се спори, че ищецът е получавал обезщетение за безработица за периода 29.09.2020 – 07.03.2021 година и 18.05.2021 – 21.11.2021 година, на основание на чл. 54а от Кодекса за социално осигуряване.

Дневното парично обезщетение за безработица е в размер 60 на сто от среднодневното възнаграждение или среднодневния осигурителен доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ за последните 24 календарни месеца, предхождащи месеца на прекратяване на осигуряването, и не може да бъде по-малко от минималния и по-голямо от максималния дневен размер на обезщетението за безработица, арт.чл. 54б от Кодекса за социално осигуряване. Максималният дневен размер на обезщетението за безработица за 2020 и 2021 година е 74,29 лева, арт. чл. 11, ал. 2 от Закона бюджета на държавното обществено осигуряване (ДВ бр. 99/2019) (отм.) и чл. 11 от Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване (ДВ бр. 103/2020) (отм.).

След извършване на прости аритметични действия съдът определи размера на полученото от ищеца обезщетение за оставане без работа за периода 29.09.2020 – 07.03.2021 година в размер на 8 097,61 лева и за периода 18.05.2021 – 21.11.2021 година в размер на 9 806,28 лева. Изчисленията са извършени като са установени работните дни за всеки месец и при съобразяване на максималния дневен размер на обезщетението за безработица, както следва : 148,58 лева за м. септември 2020 година – 2 дни; 1 634,38 лева за м. октомври 2020 година – 22 дни; 1 560,09 лева за м. ноември – 21 дни; 1 485,80 лева за м. декември 2020 година – 20 дни; 1 485,80 лева за м. януари 2021 година – 20 дни; 1 485,80 лева за м. февруари 2021 година – 20 дни; 297,16 лева за м.

март 2021 година – 4 дни; 742,90 лева за м. май 2021 година – 10 дни; 1 634,38 лева за м. юни 2021 година – 22 дни; 1 634,38 лева за м. юли 2021 година – 22 дни; 1 634,38 лева за м. август 2021 година – 22 дни; 1 485,80 лева за м. септември 2021 година – 20 дни; 1 560,09 лева за м. октомври 2021 година – 21 дни и 1 114,35 лева за м. ноември 2021 година – 15 дни.

Съдът намира, че полученото обезщетение за безработица следва да се приспадне от размера на неполученото трудово възнаграждение, тъй като на обезвреждане подлежат реално претърпените вреди. В конкретния случай претендираното обезщетение е основано на твърдения за пропуснат доход. При положение, че с получаването на обезщетение за безработица частично е обезвредено оставането без работа, получаването на обезщетение в размера на неполучения доход от работна заплата би довело до неоснователно обогатяване на ищеца. Обезщетението за безработица се дължи на всяко лице, отговаря на изискванията по чл. 54а от Кодекса за социалното осигуряване и което е останало без работа, като не се държи сметка за причината, поради която това обстоятелство е настъпило. Именно, поради постигане на справедливост и недопускане на неоснователно обогатяване, с разпоредбата на чл. 54е, ал. 1 от Кодекса за социалното осигуряване е предвидено възстановяване на изплатените парични обезщетения за безработица при отмяна на уволнението. Целта е да не се допуска едновременното получаване на две обезщетения, обезвреждащи една и съща вреда – неполучено възнаграждение, поради оставане без работа. Основанието, на което се изплащат двете обезщетения е различно, но целта е една.

С оглед на горното и след извършване на прости аритметични действия съдът определи размера на вредата на 24 455,61 лева, от които 10 699,69 лева, представляваща разлика между неполученото трудово възнаграждение (18 797,30 лева) и полученото обезщетение за безработица (8 097,61 лева) за периода 29.09.2020 – 04.07.03.2021 година; 1 848 лева, представляваща разлика между възнаграждението, което ищецът би получил за длъжността „Ръководител на Инспектората на Министерство на здравеопазването“ и полученото за длъжността „Старши държавен експерт“ в дирекция „Правна“ в Министерство на финансите за периода 08.03.2021 – 17.05.2021 година; и 11 907,92 лева, представляваща разлика между неполученото трудово възнаграждение (21 714,20 лева) и изплатеното обезщетение за безработица (9 806,28 лева) за периода 18.05.2021 – 21.11.2021 година.

Предявеният иск следва да се уважи до този размер, като за разликата до 42 359,50 лева следва да се отхвърли, като неоснователен.

На жалбоподателя следва да се присъдят направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноски съразмерно на уважената част - в размер на 236,71 лева (разноски в размер на 410 лева (10 лева, платена държавна такса, 100 лева, изплатено адвокатско възнаграждение и 300 лева, платено възнаграждение за изготвяне на Съдебно-счетоводната експертиза) x 24 455,61 лева (уважен размер) : 42 359,50 лева (претенция).

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Министерство на здравеопазването, [населено място], пл. „Света Неделя“ № 5 ДА ЗАПЛАТИ на Р. И. И., ЕГН [ЕГН] от [населено място], ул. А. К.“ № 1 сумата от 24 455,61 лева (двадесет и четири хиляди четиристотин петдесет и пет и 0,61) лева,

представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди – пропуснати ползи, както следва : 10 699,69 лева, представляваща разлика между неполученото трудово възнаграждение и полученото обезщетение за безработица за периода 29.09.2020 – 04.07.03.2021 година; 1 848 лева, представляваща разлика между възнаграждението, което ищецът би получил за длъжността „Ръководител на Инспектората на Министерство на здравеопазването“ и полученото за длъжността „Старши държавен експерт“ в дирекция „Правна“ в Министерство на финансите за периода 08.03.2021 – 17.05.2021 година; и 11 907,92 лева, представляваща разлика между неполученото трудово възнаграждение и изплатеното обезщетение за безработица за периода 18.05.2021 – 21.11.2021 година, в резултат на незаконосъобразния мълчалив отказ на Министъра на здравеопазването да се произнесе по Заявление с вх. № 94-4814/14.09.2020 година, отменен с влязло в сила на 21.10.2021 година Решение № 2287/07.04.2021 година, постановено по адм.д. № 9939/2020 година по описа на Административен съд – София-град, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до 42359,50 лева.

ОСЪЖДА Министерство на здравеопазването, [населено място], пл. „Света Неделя“ № 5 ДА ЗАПЛАТИ на Р. И. И., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] сумата от 236,71 (двеста тридесет и шест и 0,71) лева, представляваща съдебно-деловодни разноски.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщението пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ :